

Octavian SAIU

COMPOZIT ȘI NECONVENTIONAL, TOTUȘI TEATRU

Concretizare a unui proiect născut din colaborarea unui regizor (Cristian Theodor Popescu) cu un dramaturg, din aceeași generație, montarea de la Târgu Mureș are ca argumente evenimente reale și perspective posibile, la fel de simptomatice pentru o umanitate care a pierdut, în tot și în toate, măsura.

Vorbind despre noi tare ale societății contemporane, piesa *Ping-Body* ilustrează grotescul situațiilor existențiale în care ajunge un tată pentru a-și întreține familia, formată din el și fiul său, Alex, adolescent handicapat, preocupat de jocurile pe computer și complet abstrac de la problemele reale.

Între adevărul care îl conștrângе pe Emil să-și vândă

organele printr-un pact și mitul ultimei generații, Internet-ul, textul își propune să rezume starea de fapt, contradicțorie, a omului de astăzi. Pactul său, deși nu are același obiect și aceeași motivație, amintește de cel faustic, însă, miza este aici degradantă văzând latura materială, corporală și nu pe cea spirituală. Calculatorul este în egală măsură instrumentul cunoașterii și al tranzacțiilor criminale, mecanism sofisticat care își distrugе creatorul. Simplu obiect de decor la începutul spectacolului, el ajunge în final să subordoneze totul. Moartea personajelor este decizia lui, căreia nu-i supraviețuiește decât planta carnivорă antropomorfizată – imagine răsturnată a ordinii

Teatrul Național din Târgu Mureș –

Ping-Body de Radu Macrinici.

Regia: Theodor Cristian Popescu. Scenografia, video art, proiecții diapoitive: Andu Dumitrescu.

Coregrafie, ilustrația muzicală: Florin Fieroiu.

Cu: Nicolae Cristache, Gabriel Dumitraș,

Dan Rădulescu, Ada Milea.

Data premierei: 1 octombrie 1999.

firești din univers.

Pereții translucizi ai decorului, care descompun figura umană, și proiecțiile video ale unei iconografii demonice, deopotrivă cu muzica și mișcarea (Florin Fieroiu), sugerează atmosfera unei închisori asumate, amintind, în același timp, de spațiul unei discotecii – simbol profan al acestei epoci.

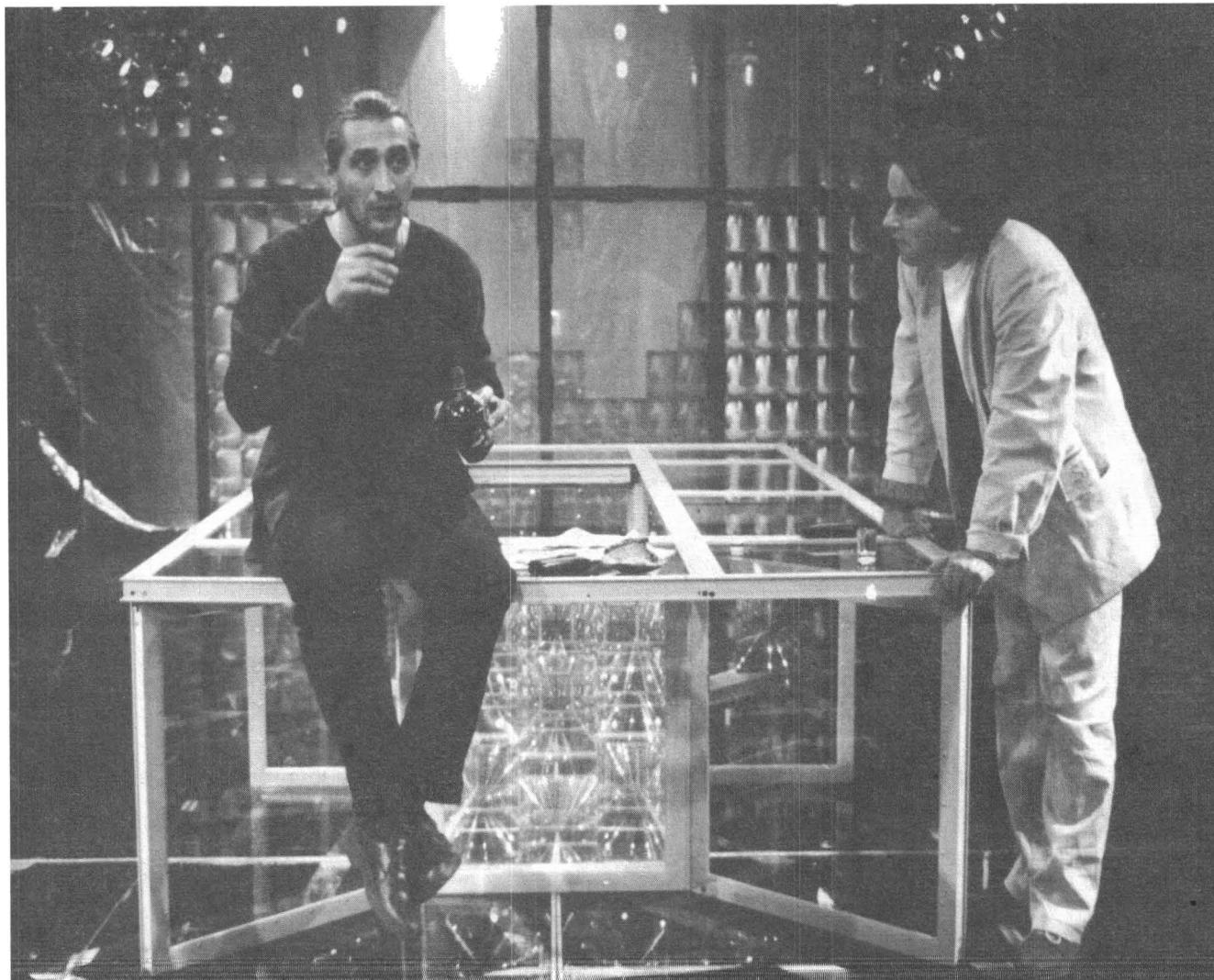
Hiperbolizată și monstruoasă, tragicomică, imaginea omenirii crepusculare din spectacol definește viziunea regizorală. Theodor Cristian Popescu a găsit formula spectaculară cea mai potrivită cerințelor scrierii, potențând-o prin concepția plastică (Andu Dumitrescu). Ca și piesa lui Radu Macrinici, opera scenică are două coordonate opuse: pe de o

parte pune în discuție o problemă socială, dar și antropologică și, pe de altă parte, creează o lume fantastică în care datele realității se modifică radical.

O turnură neașteptată, cu tentă SF, căpătată de acțiune spre final nu face, însă, decât să complice inutil lucrurile

și să-i suprime coerenta. Deși are dialoguri bine construite și o tehnică dramatică riguroasă, textului îi lipsește limpezimea deplină, deoarece suferă de o asociere eteroclită de episoade: de la comerțul cu organe la un assassinat politic și, de aici, la „omuleți verzi“.

Cu toate acestea, *Ping-Body* reprezintă un mod interesant de abordare a limbajului teatral care, devenit composit și neconvențional, își certifică, și așa, valorile dintotdeauna: emoționează și oferă premisele unei confruntări cu propriile noastre aspirații, certitudini, iluzii...

Nicolae CRISTACHE și Radu OLĂREANU